

ОБЕРЕЖНО! ПАМ'ЯТАЙ: ТВАРИНИ ЧАСОМ НЕБЕЗПЕЧНІ ДЛЯ ЛЮДИНИ!

Дидактична казка — ефективний виховний засіб

Чи завжди ми пам'ятаємо про безпеку, коли граємося з бездомними чи дикими тваринами, годуємо їх? А трапитися може навіть таке, як в оповіданні “Пелікан”! Тому на виховній годині варто докладніше розібрати з учнями універсальні правила безпечного поводження з тваринами.

ПЕЛІКАН

Наталія БОНЬ,
дитяча письменниця

Сонце піднялося, і морське узбережжя ожило. Хоч пісок на Кіпрі так собі, сіруватий, та це не заважало друзям будувати фортецю. Навпаки, вона ставала все більше схожою на справжню середньовічну споруду. Славко і Назар так старалися, що нічого довкола не помічали.

— Хлопці, можна з вами? У мене он скільки лицарів! Ще й звірята! — перед ними стояла Данка, причіпливе вертляве дівчисько, з яким, здається, були знайомі вже всі відпочивальники. Ця всюдисуща Дана не могла всидіти на місці, постійно втікала від мами — ось і зараз прибігла на пляж сама — точно, втекла!

— Висипай, — озвався Славко.

— Гарзд, став своїх лицарів на турнір! — постукився і Назар.

У цей час щось велике промайнуло над дитячими головами — вони аж пригнулися.

На воду просто перед ними сів величезний білий птах.

— Пелікан! Пелікан! Пелікан! — загукали на березі.

Пелікан ні на кого не зважав. Він гордо підняв голову з великим жовтим дзьобом і став діловито роззиратися. Вмить птаха оточив натовп.

Славко з Назаром і собі стрімголов кинулися у воду, однак Дана їх випередила.

Який же він був гарний! Білісіньке пір'я з ніжно-рожевим відтінком! Щось неймовірне, а не птах!

— Кажуть, якщо торкнутися пелікана і загадати бажання, воно обов'язково збудеться!

Хтось зронив цю сакраментальну фразу, і — як же ж втриматися від такої нагоди — десятки рук потягнулися до гладенького, лискучо-шовковистого пір'я.

Спочатку птах, спокійно колишучись на хвилях, тільки поважно поводив головою, ніби дозволяв усім його роздивитися й помацати. Та ось до нього підпливла дівчина на яскраво-жовтому надувному матраці у вигляді автомобіля. Пеліканові чомусь не сподобалися його чорні колеса. Він грізно зашипів і почав хапати їх велетенським дзьобом. А дівчина дражнилася з пеліканом, то відштовхуючи від себе автомобіль, то підтягуючи назад. Птах люто клацав дзьобом і ніяк не міг відірвати колеса. А всі навколо тішилися, бризкалися, раділи...

Раптом пелікан повернув голову й оком, схожим на велику чорну перлину, уздрів мокру Данку, що

підпливла зовсім близько. Птах різко подався вперед, розкрив дзьоба і... схопив голову дівчинки! Усі завмерли, а він заклацав своїм велетенським дзьобищем, напевне, намагаючись проковтнути її. Як же моторошно лунало на пляжі оте зловісне “клац, клац, клац”... Та ось нападник ніби випльнув мокру скуйовджену голову і знявся в повітря.

Усе сталося так стрімко, що ніхто й крикнути не встиг. Дана, перелякана, кинулася на берег. Вона була жива і навіть ненадушена, бо дзьоб пелікана виявився тільки на вигляд грізний і міцний, а насправді — немов іграшковий, з якоїсь тонкої пластмаси.

Данчина мама, що нагодилася саме тої миті, коли пелікан випльовував голову її доньки, ледь не зомліла. Вона зблідла і кинулась у воду, але поки дісталася до дівчинки, та вже оговталась і навіть розгребла пальцями мокре скуйовджене волосся. Мама схопила її за руку і потягла в номер.

Натовп жваво обговорював, як пелікан мало не проковтнув неслухняну Данку. Хлопці зібрали в піску її іграшки і цілий день носили їх за собою, але дівчинки ніде не було.

Лише ввечері побачили вони “пропажу”, але то була якась інша Дана — у білосніжній сукенці, з гарно заплетеними тоненькими кісками. Вона не відходила від мами, сумирно чекала за столом, мовчки їла і лише скоса позирала навколо. Ні, з нею все було

**Це правило треба усім пам'ятати:
— Тварин в зоопарку не слід годувати!**

(Надіслала О. Гарбуз, Львівська гімназія № 53)

добре. Просто вона бачила, що всі її розглядають, дивуються з її пригоди і думають, що мама, напевно, сильно насварилася.

Славко і Назар наважилися віддати дівчинці торбинку з іграшками.

— Дано, з тобою все гаразд? — поцікавився Назар.

— Приходь завтра. Будемо фортецю будувати! — сказав Славко.

— Тільки без пеліканів! — додала мама.

Усі засміялись, і Дана теж.

ПЕРЕДПЛАТИТИ

БУДУЄМО НОВУ ШКОЛУ РАЗОМ

Журнал “Учитель початкової школи”

пропонує на допомогу педагогам
сучасні методичні матеріали

ЗАОЩАДЬТЕ до 10%

- 1 Заходьте на сайт upsh.com.ua
- 2 Оформлюйте онлайн-передплату на журнали “УПШ” та “Джміль”
- 3 Щомісяця гарантовано отримуйте надійну методичну підтримку!

ІНДЕКСИ для передплати на пошті

“УПШ”
Індекс 89869

+

“Джміль”
Індекс 40295

=

Комплект
Індекс 68604

ЗУСТРІЧАЙТЕ У 2019 РОЦІ

Спецвипуски, що представляють кращий досвід педагогів Львівської та Сумської областей (№2, №9)

Тематичні номери:

- Унікальні місця України (№6)
- Емоції та почуття (№12)